

H. C. Andersen - Eventyr 079: Hurtigløberne. (1858) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 079: Hurtigløberne (1858) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Der var udsat en Priis, ja der var udsat to, den lille og den store, for den største Hurtighed, ikke i eet Løb, men saadanne, i at løbe hele Aaret. "Jeg fik da første Priis!" sagde Haren; "Retfærdighed maa der dog være, naar Ens egen Familie og gode Venner er i Raadet; men at Sneglen fik anden Priis, finder jeg næsten fornærmeligt mod mig!" "Nei," forsikkrede Ledpælen, der havde været Vidne ved Priis-Uddelingen, "der maa ogsaa tages Hensyn til Flid og god Villie, det blev sagt af flere agtbare Personer, og det har jeg ogsaa forstaaet. Sneglen har rigtignok brugt et halvt Aar om at komme over Dørrinet, men han har brækket Laarbenet i den Hastværk det dog var for ham. Han har levet ene og alene for sit Løb, og han løb med Huus! - Alt det er agtværdigt! - og saa fik han anden Priis!" - "Jeg kunde dog ogsaa have været taget i Betragtning!" sagde Svalen; "hurtigere end jeg, i Flugt og Omsving, troer jeg, Ingen har viist sig, og hvor har jeg ikke været om: vidt, vidt, vidt! -" - "Ja, det er Deres Ulykke!" sagde Ledpælen; "De føiter for meget! De skal altid afsted, ud af Landet, naar det her begynder at fryse; De har ingen Fædrelands-Kjærlighed! De kan ikke komme i Betragtning!" "Men om jeg nu laae over i Mosen hele	Der var udsat en pris, ja der var udsat to, den lille og den store, for den største hurtighed, ikke i ét løb, men i at løbe hele året. "Jeg fik da første pris!" sagde haren. "Retfærdighed må der dog være, når ens egen familie og gode venner sidder i Rådet; men at sneglen fik anden pris, finder jeg næsten fornærmeligt mod mig!" "Nej," forsikrede ledpælen, der havde været vidne ved pris-uddelingen, "der må også tages hensyn til flid og god vilje, det blev sagt af flere agtværdige personer, og det har jeg også forstået. Sneglen har således brugt et halvt år på at komme op over dørrinet, og han har brækket lårbenet på grund af det hastværk dette dog var for ham! Han har levet ene og alene for sit løb, og han løb endda med sit hus på ryggen! – Alt det er agtværdigt! – og derfor fik han anden pris!" "Jeg kunne dog også have været taget i betragtning," sagde svalen; "for hurtigere end jeg i flugt og omsving tror jeg ingen har vist sig at være, og hvor har jeg dog været vidt omkring: vidt, vidt, vidt!" "Ja, det er jo netop Deres ulykke!" sagde ledpælen. "De føjter for meget rundt! De skal altid afsted, ud af landet, når det begynder at fryse her. De har ingen fædrelands-kærlighed! De kan derfor ikke komme i betragtning!" "Men hvis jeg nu lå over i mosen hele vinteren?"

Vinteren?" sagde Svalen, "sov hele Tiden bort, kom jeg saa i Betragtning!"

"Skaf Attest fra Mosekonen, at De har sovet den halve Tid i Fædrelandet, saa skal De komme i Betragtning!"

"Jeg havde nok fortjent første Priis og ikke anden!" sagde Sneglen. "Det veed jeg da, at Haren har kun løbet af Kujoneri, hver Gang han troede, at der var Fare paa Færde; jeg derimod har gjort min Løben til en Livs-Opgave, og er bleven Krøbling i Tjenesten! skulde Nogen have første Priis, var det nok mig! - men jeg gjør ingen Spræl, det foragter jeg!"

Og saa spyttede den.

"Jeg skal med Ord og Tale kunde forsvare, at hver Priis, idetmindste min Stemme til den, er givet med retfærdigt Hensyn!" sagde det gamle Landmaaler-Mærke i Skoven, der var Lem i den afgjørende Dommer-Forening. "Jeg gaaer altid frem med Orden, Overveielse og Beregning. Syv Gange forud har jeg nydt den Ære at være med at give Prisen; men ikke før i Dag har jeg faaet min Villie sat igjennem. Jeg har ved hver Uddeling gaaet ud fra noget Vist. Jeg er altid gaaet forfra i Bogstaverne til første Priis og bagfra til anden Priis. Og vil De nu lægge Mærke til, naar man tager forfra: Det ottende Bogstav fra A er H, der have vi Haren, og saa stemte jeg for Haren til første Priis, og det ottende Bogstav bagfra, Æ regner jeg ikke med, det har saadan en upassende Lyd, det Upassende springer jeg altid over, og saa bliver S det ottende Bogstav, derfor stemte jeg for Sneglen til anden Præmie. Næste Gang bliver det I til første og R til anden! - Der skal altid være en Orden i enhver Ting! man maa have Noget at holde sig til!"

"Jeg havde nu stemt for mig selv, naar jeg ikke havde været imellem de Dømmende", sagde Muulæselet, der ogsaa var Meddommer. "Man skal tage Hensyn til, ikke blot hvor hurtig man kommer frem, men hvad andre Egenskaber der kan være, som nu den Ting, hvor meget man trækker; dog det vilde jeg ikke denne Gang have udhævet, heller ikke Harens Klogskab i sin Flugt, dens Kløgt, med Eet at gjøre et Spring til Siden for at lede Folk paa Vildspor fra, hvor den skjuler sig; nei, der er endnu een Ting, Mange

sagde svalen. "Hvis jeg sov hele tiden bort, kom jeg så i betragtning?"

"Skaf først en attest fra Mosekonen på at De har sovet den halve tid i fædrelandet, så skal De komme i betragtning!"

"Jeg havde nok fortjent første pris og ikke anden!" sagde sneglen. "Det ved jeg jo: at haren kun har løbet af kujoneri, hver gang han troede, at der var fare paa færde; jeg derimod har gjort min løben til en livs-opgave, og er blevet krøbling i tjenesten! Skulle nogen have første pris, var det nok mig – men jeg gør ingen spræl, det foragter jeg!"

Og så spyttede den.

"Jeg skal med ord og tale kunne forsvare, at hver pris, i det mindste min stemme til den, er givet med retfærdigt hensyn!" sagde det gamle landmåler-mærke i skoven, der var medlem i den afgørende dommerforening. "Jeg går altid frem med orden, overvejelse og beregning. Syv gange tidligere har jeg nydt den ære at være med til at give prisen; men ikke før i dag har jeg fået min vilje sat igennem. Jeg har ved hver uddeling gået ud fra noget klogt og viist, fra en princip. Jeg er altid gået forfra i bogstaverne til første pris og bagfra til anden pris. Og vil De nu lægge mærke til, når man tager forfra: Det ottende bogstav fra A er H, der har vi Haren, og så stemte jeg for haren til første pris, og det ottende bogstav bagfra – Æ regner jeg ikke med, det har sådan en upassende lyd, og det upassende springer jeg altid over – det ottende bogstav bagfra bliver så S, derfor stemte jeg for Sneglen til anden præmie. Næste gang bliver det I til første og R til anden! - Der skal altid være en særlig orden i enhver ting! Man må have noget at holde sig til!"

"Jeg havde nu stemt på mig selv, hvis jeg ikke havde været imellem de dømmende", sagde æslet, der også var meddommer. "Man skal tage hensyn til, ikke blot hvor hurtig man kommer frem, men hvad andre egenskaber der kan være, som nu den ting, hvor meget man trækker. Dog, det ville jeg ikke denne gang have fremhævet, heller ikke harens klogskab i sin flugt, dens kløgt, pludselig at gøre et spring til siden for at lede folk på vildspor fra, hvor den skjuler sig. Nej, der er endnu en ting, mange lægger mærke

lægge Mærke til, og som heller ikke bør være uændset, det er den, man kalder det Skjønne; det har jeg her seet paa, jeg saa paa Harens deilige velvoxne Ører, det er en Fornøjelse at see, hvor lange de ere! jeg syntes, at jeg saa mig selv da jeg var lille, og saa stemte jeg for ham!"

"Hys!" sagde Fluen, "ja jeg vil ikke tale, jeg vil bare sige Noget! det veed jeg, at mere end een Hare har jeg løbet op. Forleden knækkede jeg Bagbenene paa en af de yngste; jeg sad paa Locomotivet foran Banetoget, det gør jeg tit, saa iagttager man bedst sin egen Hurtighed. En ung Hare løb længe foran, han anede ikke, at jeg var der; tilsidst maatte han dreie af, men saa knækkedes Bagbenene over af Locomotivet, for jeg sad derpaa. Haren blev liggende, jeg foer videre. Det er dog vel at overvinde den? Men jeg trænger ikke til Prisen!"

"Jeg synes nu," tænkte den vilde Rose, men den sagde det ikke, det er ikke dens Natur at udtale sig, skjøndt det kunde været ganske godt, om den havde gjort det. "Jeg synes nu, at Solstraalen burde have faaet første Hæderspriis, og anden med! den flyver i et Nu den umaalelige Vei fra Solen ned til os og kommer med en Styrke, at al Naturen vaagner derved; den har en Skjønhed, saa at alle vi Roser rødme og dufte derved! den høie, dømmende Øvrighed synes slet ikke at have bemærket den! var jeg Solstraale, jeg gav dem hver et Solstik - men det gjorde dem kun gale, det kunne de blive alligevel! jeg siger ikke Noget!" tænkte den vilde Rose; "Fred i Skoven! deiligt er det at blomstre, dufte og vederqvæge, leve i Sagn og Sange! Solstraalen overlever os dog Allesammen!"

"Hvad er første Priis?" spurgte Regnormen, der havde forsovet sig og nu først kom til.

"Det er fri Adgang til en Kaalhave!" sagde Muulæselet; "jeg foreslog Prisen! Haren maatte og skulde have den, og saa tog jeg, som tænkende og virkende Medlem, fornuftigt Hensyn til dens Nytte, der skulde have den; nu er Haren forsørget. Sneglen har Lov til at sidde paa Steengjerdet og slikke Mos og Solskin, og er dernæst herefter optagen som en af de første Dommere i Hurtigløben. Det er saa godt at have een af Faget med i hvad Menneskene kalde en

til, og som heller ikke bør **forbigås**, det er den ting, man kalder *det skønne*; **dét** har jeg her set på, jeg så på harens dejlige velvoksne ører, det er en fornøjelse at se, hvor lange de er! Jeg syntes, at jeg **her** så mig selv da jeg var lille, og så stemte jeg for ham!"

"Hys!" sagde fluen, "ja, jeg vil ikke tale, jeg vil bare sige noget! **Dette** ved jeg: mere end én hare har jeg **da** løbet op. Forleden knækkede jeg bagbenene på en af de **yngste**: jeg sad på lokomotivet foran toget, det gør jeg tit, **for** så iagttager man bedst sin egen hurtighed. En ung hare løb længe foran **toget**, han anede ikke, at jeg var der; til sidst måtte han dreje af, men så knækkedes bagbenene over af lokomotivet, for jeg sad **jo** derpå. Haren blev liggende, jeg for videre! Det er vel **på en måde** at overvinde **haren**? Men jeg trænger **nu** ikke til prisen!"

"Jeg synes nu," tænkte den vilde rose, men den sagde det ikke, det er ikke dens natur at udtale sig, **selvom** det kunne **have** været ganske godt, **hvis** den havde gjort det. "Jeg synes nu, at solstrålen burde have fået første hæderspris, og anden med! Den flyver i et nu den umålelige vej fra solen **og helt** ned til os og **den** kommer med en styrke, **så** al naturen vågner **ved det**; den har **samtidig** en skønhed, **så** alle vi roser rødmer og dufter derved! Den høje, dømmende øvrighed synes slet ikke at have bemærket den, **solen**! **Hvis** jeg var solstråle, **så** gav jeg dem hver et solstik - men det gjorde dem **nok** kun gale, **og** det kunne de **sikkert** blive alligevel! **Men** jeg siger ikke noget!" tænkte den vilde rose. "Fred i skoven! Dejligt er det at blomstre, dufte og **lindre**, **og at** leve i sagn og sange! Solstrålen overlever os dog allesammen!"

"Hvad er første pris?" spurgte regnormen, der havde forsovet sig og først **dukkede op nu**.

"Det er fri adgang til en kålhav!" sagde **æslet**; "**– ja**, jeg foreslog **selv** prisen! Haren måtte og skulle have den, og så tog jeg, som tænkende og virkende medlem, fornuftigt hensyn til dens nytte **for den**, der skulle have **prisen – og** nu er haren forsørget. Sneglen har lov til at sidde på stengærdet og slikke mos og solskin, og er herefter optaget som en af de første dommere i **Hurtigløbet fremover**. Det er så godt at have en **fra** faget med i hvad menneskene kalde en

Comité! Jeg maa sige, jeg venter Meget af Fremtiden, vi have allerede begyndt saa godt!"	<i>Komite!</i> Jeg må sige, jeg venter mig meget af fremtiden, vi har allerede begyndt så godt!"
Originalteksten, bragt her til dokumentation mhp. 2019-versionens ændringer, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©